

Arrest

nr. 207 919 van 21 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. PAREDIS
Tervurenlaan 268 A
1150 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. PAREDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 18 september 2017 een asielaanvraag in.

Op 11 oktober 2017 wordt verzoeker gehoord.

Op 26 oktober 2017 vragen de Belgische autoriteiten aan Italië de terugname van verzoeker.

Op 23 november 2017 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat zij worden geacht stilzwijgend in te stemmen met de terugname van verzoeker overeenkomstig artikel 25, § 2 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 8 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLUF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw*1), die verklaart te heten*1*

naam : H.
voornaam : I.
naam : H.
voornaam : I
geboortedatum : (...)1993
geboorteplaats : P.
nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De heer H., verder de betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 18.09.2017 een tweede maal internationale bescherming in België. Hij legde daarbij geen documenten voor. De betrokkene vroeg op 14.05.2009 een eerste maal internationale bescherming in België. Omdat het vingerafdrukkenonderzoek uitwees dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming vroeg in Roemenië werd een terugnameverzoek gericht aan de Roemeense instanties. Dit verzoek werd op 17.08.2009 met instemming beantwoord. De betrokkene werd opgeroepen werd zich aan te bieden op 31.08.2009, gaf hieraan geen gevolg binnen de 15 dagen. Bijgevolg werd hij geacht afstand van asiel te hebben gedaan. Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek dd. 18.09.2017 leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op na zijn verzoeken in Roemenië op 03.01.2009 en in België op 14.05.2009 nog internationale bescherming vroeg in Italië op 12.10.2009 en in het Verenigd Koninkrijk op 13.11.2013. De betrokkene werd gehoord op 11.10.2017 en verklaarde dat hij Afghanistan in 2008 verliet en naar Moskou vloog. Na een verblijf van 2 maanden vervolgde hij zijn weg naar Oekraïne. Na een verblijf van zowat 4 maanden reisde hij vanuit Oekraïne het grondgebied van de lidstaten binnen via Roemenië. De betrokkene stelde dat hij 3 a 4 maanden doorbracht in een detentiecentrum en daarna via hem onbekende landen verder trok naar België, waar hij internationale bescherming vroeg. De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Roemenië, Italië en het VK, maar ontkende dat hij in die landen internationale bescherming vroeg. Na het indienen van zijn eerste verzoek trok hij vanuit België naar Frankrijk. Na een verblijf van onbepaalde tijd bij een vriend in Rijsel keerde de betrokkene terug naar België, waar hij verbleef bij vrienden op verschillende plaatsen. Daarna keerde hij terug naar Frankrijk en verbleef vervolgens onbepaalde tijd in Calais. De betrokkene slaagde erin het VK binnen te reizen, maar keerde na een verblijf van 10 dagen bij een tante naar eigen zeggen terug naar Frankrijk. Vandaar kwam hij naar België, dat hij volgens zijn verklaringen sindsdien niet meer verliet. De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte gewag van in het VK verblijvende familie (tante). Hij stelde dat hij besloot opnieuw internationale bescherming te vragen in België omdat België volgens hem het eerste land was waar hij asiel vroeg en omdat hij vrienden heeft in België. Hij uitte verzet tegen een

overdracht aan Italië omdat hij naar eigen zeggen al 8 jaar in België verblijft en in België wil blijven. We merken op dat onze diensten geen verzoeken voor terugname van de betrokkene ontvingen van Italië en het VK.

Op 20.10.2017 werd met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 een verzoek voor terugname gericht aan het VK. Dit verzoek werd op 25.10.2017 afgewezen. De Britse instanties deelden mee dat de betrokkene op 09.01.2014 aan Italië werd overgedragen. Op 26.10.2017 werd met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 een verzoek voor terugname gericht aan Italië. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn van twee weken beantwoord wat betekent dat Italië op 10.11.2017 verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en 0493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe onaannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). De betrokkene voerde tegen een overdracht aan Italië aan dat hij al 8 jaar in België verblijft en in België wil blijven. Verordening 604/2013 legt de criteria en mechanismen vast ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Italië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. De betrokkene maakte

verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel zullen de Italiaanse instanties de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker terugnemen en zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld meteen systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36). Tijdens het verhoor dd. 11.10.2017 stelde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 30.03.2017, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ('Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy', Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten (de 'Questura') als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ('fotosegnalamento'). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ('verbalizzazione'). Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat de situatie van de personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en die al een verzoek indienden in Italië, verschillend kan zijn (pagina 40). Indien de bevoegde instanties -de Territoriale Commissie- intussen besloten bescherming te verlenen zal de betrokkene een verblijfstitel verwerven. Indien het in Italië ingediende verzoek reeds het voorwerp was van een afwijzing zal hij de mogelijkheid krijgen daartegen beroep aan te tekenen. In geval nog geen beslissing werd genomen wordt de procedure hervat. In geval de betrokkene zich niet aanbod voor verhoor en vanwege die reden een afwijzing kan krijgen kan hij of zij de Territoriale Commissie verzoeken een nieuw gehoor te doen. Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de

bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die reeds een verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, zich dienen aan te bieden bij de verantwoordelijke instanties -'Questura' - voor de hervatting van de procedure (pagina 21).

Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 25 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously. People whose asylum request is linked to another Questura are normally only given a train ticket so that they can travel on to the responsible region."). We zijn van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins leiden tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en reeds een verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, niet opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee Dublin-terugkeerders te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduïd. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland. Het OSAR-rapport meldt dat Dublin-terugkeerders meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 26). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maarons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. We zijn van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. Hieromtrent wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") op 14.10.2016, waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (AIDA, "The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system", zie ook <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 22.000 places, with a further 10,000 planned"). De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake. We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen. Amnesty International (AI) verwees in een vorig jaar verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maken de Italiaanse

instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor zijn terugname en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse (...)"

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoeker is ondergedoken en dat aan de Italiaanse overheid gevraagd wordt om de termijn voor overdracht te verlengen tot 18 maanden, overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit informatie verschaft door de verzoekende partij blijkt dat de Belgische overheid besloten heeft om toch de asielaanvraag van verzoeker te behandelen.

In een brief van 7 augustus 2018 bevestigt de verwerende partij dat verzoeker op 7 juni 2018 werd uitgenodigd voor de verderzetting van zijn verzoek om internationale bescherming en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 juni 2018 zijn asielaanvraag in overweging heeft genomen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de

bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Ter zitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij huidig beroep omdat de Belgische asielinstanties inmiddels zijn asielaanvraag behandelen.

De verzoekende partij geeft zelf aan dat zij geen belang meer heeft bij huidig beroep. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET